

Vuoden 2015
Pulitzer-palkinnon
voittajalta

DAVIDIN

Kaikki se valo jota emme näe -tekijän esikoisteos

UNI

WSOY

ANTHONY DOERR

Anthony
Doerr

DAVIDIN
UNI

SUOMENTANUT HANNA TARKKA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

About Grace

© ANTHONY DOERR 2004

SUOMENNOKSEN © HANNA TARKKA JA WSOY 2016

ISBN 978-915-0-41600-6

PAINETTU EU:SSA

Äidilleni ja isälleni

*Täytyy olla jokin tietty syy siihen,
että kun alkaa sataa lunta, kiteiden
ensimmäisenä muotona on poikkeuksetta pieni
kuusisakarainen tähti. Sillä jos niin tapahtuu
sattumalta, miksei sakaroita voisi yhtä hyvin
olla viisi tai seitsemän? ... Kuka veisti kiteen
keskiöön kuusi jääsakaraa jo ennen
kuin lumisade alkoi?*

– JOHANNES KEPLER:
”KUUSISAKARAISESTA LUMIHIUTALEESTA”, 1610

1.
KIRJA

1

Hän suuntasi kulkunsa aulan tungoksen läpi ja pysähtyi ikkunan eteen katsomaan miestä, joka ohjaili kahdella oranssilla kepillä suihkukonetta portille. Kiitoradan yllä oli pilvetön taivas sitä armotonta tropiikinsinistä sävyä, johon hän ei ollut koskaan oikein tottunut. Horisontissa näkyi pilvilautta: *cumulus congestus*, enne jonkinlaisesta säähäiriöstä, joka liikkui kaukana meren yllä.

Metallinpaljastimen kapea tunneli odotti turistien jonoa. Odotustiloissa myytiin verovapaata rommia, sellofaaniin pakattuja kolibrikukkia, näkinkengistä punottuja kaulanauhoja. Hän kaivoi paidantaskustaan muistilehtiön ja kynän.

Seitsemänkymmentäviisi prosenttia ihmisaivoista on vettä, hän kirjoitti. Solumme ovat oikeastaan vain pieniä veden kuljettamiseen tarkoitettuja pusseja. Kun olemme kuolleet, vesi vuotaa meistä maahan ja ilmaan ja eläinten vatsaan ja muuttuu jonkin muun sisällöksi. Vedellä on nestemäisessä olomuodossaan nämä ominaisuudet: se säilyttää lämpötilansa pitempään kuin ilma, se on kiinnittyvää ja kimmoisaa, se on jatkuvassa liikkeessä. Nämä ovat hydrologian periaatteet; ne pitäisi tietää, jos haluaa tuntea itsensä.

Hän siirtyi lähtöportista ulos. Päästyään portaita melkein koneen ovelle asti hän tunsu, miten kurkkua alkoi kuristaa. Hän puristi kangaskassia kädessään ja tarrasi kaiteeseen. Jonossa liitäviä lintuja – ehkä suomuvarpuskyykkyjä – laskeutui yksi kerrallaan vastaleikatulle nurmikolle kiitoradan toiselle puolelle. Matkustajat hänen takanaan tungeksivat kärsimättöminä. Lentoemäntä väänteli käsiään, ojensi niitä häntä kohti ja kehotti häntä siirtymään matkustamoon.

Nousukiidon aikana tuntui kuin olisi astunut levottomaan ja vaaralliseen uneen. Hän painoi otsaa ikkunaan. Meri levittäytyi aavana siiven

alapuolella, taivaanranta kiepsahti kallelleen ja katosi. Sitten kone kallistui uudelleen, ja äkkiä saari palasi näkyviin kaikessa rehevydessään, riuttojen ympäröimänä. Hetken hän erotti jopa Soufrière'n kraatterin vihreänä helmeilevän vedenpinnan. Sitten pilvet peittivät maiseman ja saari oli poissa.

Vieruspaikan nainen oli kaivanut esiin kirjan ja alkoi lukea. Kone nousi troposfääriin. Ikkunan sisempään ruutuun alkoi muodostua pienen pieniä kuuralehviä. Niiden takana aukeni kylmä ja häikäisevä taivas. Hän räpytti silmiään ja pyyhki silmälasit hihallaan. He kohosivat kohti aurinkoa.

2

Hänen nimensä oli David Winkler, ja hän oli viidenkymmenen-yhdeksän. Oli ensimmäinen kerta kahteenkymmeneenviiteen vuoteen, kun hän matkustaisi kotiin – jos sitä vielä kodiksi voisi sanoa. Hän oli ollut isä, aviomies ja hydrologi. Enää hän ei ollut varma, oliko hän mitään näistä.

Matkalippu oli Kingstownista Saint Vincentiltä Clevelandiin Ohioon, välilasku olisi Miamissa. Kaiuttimista kuului yliperämiehen ääni, joka kertoi koneen lentonopeuden ja -korkeuden. Ja säätilan Puerto Ricon yllä. Kapteeni oli määrännyt turvavöiden merkkivalon palamaan.

Winkler silmäili ympärilleen omalta ikkunapaikaltaan. Matkustajat – lähes kaikki amerikkalaisia – lukivat, nukkuivat tai juttelivat hiljaa keskenään. Viereisen paikan nainen piti käytäväpaikan vaaleatukkaista miestä kädestä.

Winkler sulki silmänsä, painoi päänsä ikkunaa vasten ja vaipui ennen pitkää jonkinlaiseen unentapaiseen. Hän heräsi hiestä märkänä. Viereisen paikan nainen ravisteli häntä olkapäästä. ”Te näitte jotain unta”, hän sanoi. ”Jalat ihan tärisivät. Ja kädet. Te painoitte niitä ikkunaa vasten.”

”Ei tässä mitään.” Kaukana siiven alapuolella vyöryilivät kumpupilvien riutat. Hän kuivasi kasvojaan kalvosimeen.

Nainen katseli häntä vielä tovin ennen kuin otti taas kirjan käteensä. Winkler istui jonkin aikaa hiljaa paikallaan ja tarkkaili pilviä. Lopulta hän sanoi jotenkin nöyrästi: ”Matkatavaralokero ei ole tällä kohtaa kunnolla kiinni. Jos tulee turbulenssi, se avautuu ja kassi putoaa lattialle.”

Nainen katsoi häntä. ”Mitä?”

”Ylälokero. Matkatavaralokero.” Hän viittasi katseellaan heidän yläpuolelleen. ”Ilmeisesti se ei ole kunnolla kiinni.”

Nainen kääntyi vaaleatukkaisen miehen puoleen. ”Ai niinkö?” Hän

pukkasi miestä kylkeen ja sanoi jotakin, ja mies vilkaisi ylös ja sanoi, ettei luukussa näkynyt mitään vikaa, että se oli tiukasti kiinni.

”Oletko varma?”

”Aivan varma.”

Nainen kääntyi Winklerin puoleen. ”Kaikki on hyvin. Kiitos vain.” Hän jatkoi lukemista. Pari kolme minuuttia myöhemmin koneen liike muuttui nykiväksi, ja tuntui kuin koko matkustamo olisi sukeltanut hetken aikaa alaspäin. Matkatavaralokero rytisi, luukku pamahti auki ja käytävälle putosi kassi. Sen sisältä kuului särkyvän lasin vaimea helähdys.

Vaaleatukkainen mies otti kassin käytävältä, kurkisti sen sisään ja kirosi. Kone palasi vaakatasoon. Kassi oli olkea, ja siihen oli painettu purjeveeneen kuva. Mies noukki kassista sirpaleita, jotka näyttivät matkamuu-
stomyymälän martinilasien palasilta, ja puisteli päätään. Paikalla kyykki myös lentoemäntä, joka keräsi siruja oksennuspussiin.

Keskiaikainen nainen tuijotti Winkleriä käsi suun edessä.

Winkler piti katseensa ikkunassa. Lasien väliin kertyi lisää kuuraa, ja osasista syntyi neliömäinen siro sulkakuvio, kaksiulotteinen jään ihme-
maa.

3

Hän sanoi niitä uniksi. Ei suoranaisiksi enteiksi tai näyiksi, ennakoavistuksiksi tai -varoituksiksi. Jos niitä sanoi uniksi, pääsi hivuttautumaan mahdollisimman lähelle sitä, mitä ne olivat: aistimuksia – melkeinpä kokemuksia – jotka saapuivat nukkuessa, katosivat heti herättyä mutta palasivat tulevien minuuttien tai tuntien tai päivien aikana hänen mieleensä.

Oli mennyt vuosia ennen kuin hän oli oppinut tunnistamaan, milloin hetki lähestyi – sen kertoi jokin huoneen tuoksussa (joka toi mieleen setripuiset paanut tai savun tai kuuman riisivellin) tai kadulla jyristävän dieselbussin äänessä, ja silloin hän tajusi, että oli kokenut saman aiemmin ja että se mikä pian tapahtuisi – kun isä viiltäisi sormensa sardiinipurkkiin tai ikkunalaudalle laskeutuisi lokki – oli jotakin, mikä oli jo tapahtunut, menneisyydessä, unessa.

Näki hän toki tavallisiakin unia, sen tyyppisiä mitä kaikki näkivät, filmikeloittain näennäisen järjenvastaisia unia, niitä epätodennäköisiä kertomuksia, joita aivokuori kehitteli pyrkiessään järjestämään muistojaan. Mutta joskus, harvoin, unet (joissa katuojat tulvivat sateessa, putkimies tarjosi puolta kalkkunaleivästään, taskusta katosi selittämättömällä tavalla kolikko) olivat erilaisia – täsmällisempiä, todellisempia, ja enteellisiä.

Näin oli ollut koko hänen elämänsä ajan. Unet ennustivat mielettömiä, mahdottomia asioita: tippukivipuikkoja kasvoi laipiosta, tai kun hän avasi kylpyhuoneen oven, huone oli täynnä sulavaa jäätä. Unet ennustivat myös arkisia asioita: nainen pudotti kädestään aikakauslehden, kissa toi loukkaantuneen varpusen takaovelle, kassi putosi matkatavaralokerosta ja sisältö levisi käytävälle. Unien tapaan näyt väijyivät häntä unitilan sekasortoisilla reunamilla, ja kun ne päättyivät, ne hajosivat lähes aina katkelmiksi, joita hän ei kyennyt myöhemmin kokoamaan.

Silti hänellä oli muutaman kerran elämässään ollut myös kokonaisempia näkyjä: kokemukset olivat olleet tarkkarajaisia ja äärettömän todentuntuisia – kuin olisi herätessään todennut seisovansa vasta pinnaltaan jäätyneellä järvellä ja kuullut syvältä jalkojensa alta risahtelua – ja ne olivat säilyneet mielessä pitkään muistuttaen itsestään vielä myöhemminkin monena päivänä, ikään kuin pian tuleva ei olisi malttanut odottaa muuttumistaan menneisyydeksi, tai nykyisyys olisi syöksynyt jo tulevaan, innoissaan siitä mitä oli luvassa. Nimenomaan näitä unia oli mahdotonta kuvailla sanoin: ne olivat unennäköä syvempiä unia, jossakin muistamisen tuolla puolen. Ne olivat tietämistä.

Hän vaihtoi asentoa ja seurasi pilvirintamien lipumista siiven ali. Muistot vilistivät mieleen tarkkarajaisina kuin kuidut edessä olevan selkänojan kankaassa: hän näki hitsauspuikon kipinäkaaren sinisen hohteen värjyvän ikkunassa, hän näki sateen valelevan vanhan Chryslerin tuulilasia. Hän oli seitsemän, ja äiti osti hänelle hänen ensimmäiset silmälasinsa; hän ryntäili ympäri huoneistoa ja tutki kaikkea mahdollista: jääkaapin huurteen rakennetta, sateen pärskeitä olohuoneen ikkunarudussa. Miten ihmeellistä oli ollut nähdä maailma yksityiskohtaisemmin kuin koskaan ennen – lammikoissa kelluvat öljysateenkaaret, Ship Creekin ylle pylväsmäisinä kiertyvät sääskiparvet, selkeät pykälaitaiset pilvenreunat.

4

Hän oli lentokoneessa viidenkymmenenyhdeksän, mutta samanai-
kaisesti – muistinsa poimuissa – hän pystyi olemaan neljännes-
vuosisadan nuorempi, sängyssään Ohiossa, vaipumassa uneen.
Talo oli hiljainen ja alkoi pimetä. Vieressä nukkui hänen vaimonsa sääret
levällään peiton päällä, hohkaten lämpöä niin kuin aina. Heidän tyttärensä,
pieni vauva, nukkui hiljaa huoneessaan käytävän toisella puolella. Oli
keskiyö, maaliskuu, sade huuhtoi ikkunoita, ja hänen oli määrä nousta
aamuviideltä. Hän kuunteli pisaroiden napsattelua ja ropinaa ikkunaruu-
tuja vasten. Silmäluomet painuivat kiinni.

Hänen unessaan kadulla oli lähes metrin verran vettä. Yläkerran ikku-
nasta – hän seisoi sen ääressä kämmenet lasia vasten – näytti kuin naa-
purien talot olisivat uponneiden arkkien laivue: tulvavesi ulottui alakerran
ikkunalautoihin saakka, aidat olivat veden alla, puuntaimista näkyi vain
latva.

Tytär itki jossakin. Vuode hänen takanaan oli tyhjä ja siististi sijattu
– minne hänen vaimonsa oli lähtenyt? Peilipöydällä oli muropaketteja
ja muutamia astioita, portaiden ylätasanteella kumisaappaat. Hän sän-
täili huoneesta toiseen ja huusi lapsen nimeä. Tyttö ei ollut sängyssään,
ei kylpyhuoneessa eikä muuallakaan yläkerrassa. Hän veti kumisaappaat
jalkaan ja meni portaat alas eteishalliin. Alakerrassa oli vettä yli puoli
metriä, se oli äänetöntä ja kylmää, väriltään maitokahvin sävyistä. Kun
hän seisoi eteishallin matolla, vesi ulottui polvien yläpuolelle. Uikuttava
itku kaikui oudosti huoneiden läpi kuin tyttö olisi ollut läsnä joka nur-
kassa. ”Grace?”

Ulkona vesi jytisi yhä tiiviimmin seiniä vasten. Hän kahlasi vedessä.
Valo väreili laipiossa vaaleina paljettimaisina läikkinä. Kolme aikakaus-

lehteä ajelehti laiskasti hänen vanavedessään; kosteudesta turvonnut talouspaperirulla osui häntä polveen ja kellui pois.

Hän avasi ruokakomeron oven, ja syntyvä laine kulki läpi keittiön ja keikautti jakkaroita. Rykelmä puoliksi veden alla kelluvia hehkulamppuja seilasi kohti jääkaappia kuin pienten kallojen laet. Hän pysähtyi. Hän ei enää kuullut lapsen ääntä. ”Grace?”

Ulkoa kuului ohi ajavan moottoriveneen ääni. Jokainen henkäys riipui hänen edessään ilmassa ennen kuin hajosi. Valo alkoi haipua. Käsi-varsiens karvat nousivat pystyyn. Hän nosti puhelimen kuulokkeen – sen johto kellui alempana – mutta valintääntä ei kuulunut. Jotakin hapanta ja nestemäisen ohutta alkoi nousta mahasta kurkkuun.

Hän sai kellarinoven väkivalloin auki todetakseen vain, että koko portaikko oli veden vallassa jossain ruskeavetisen, vaahtoavan suorakulmion alla. Vedessä ajelehti seinäkalerin lehti, taisi olla vaimon, kuva esitti punavalkoraitaista majakkaa, se kieppui vaahdossa hiljalleen tummuun.

Hän joutui paniikkiin. Hän etsi tyttöä eteisenpöydän alta, miltei kelluun nousseen nojatuolin takaa ja tarkisti älyttömätkin paikat: laatikon, jossa säilytettiin hopeita, Tupperware-kulhon. Hän kahlasi kumarassa käsivarret vedessä ja tunnusteli vedenpinnan alta viistäen sormiaan lattiaa pitkin. Kuului vain kahlaamisen loiske ja hänen nostattamiensa seiiniin murtuvien laineiden liplatus.

Hän löysi lapsen kolmannella yrityksellä arkihuoneesta. Tyttö oli omassa korissaan nostettuna vaimon kukkatelineen ylimmälle tasolle huuruisen ikkunan eteen, silmät suurina ja huopa hartioilla. Päässä kelmainen villamyssy. Huopa oli kuiva. ”Grace”, hän sanoi ja otti tytön korista. ”Kuka sinut sinne nosti?”

Tytön kasvoilla vilisti ties mitä tunteita, suu kiristyi, otsa kurtistui. Ja aivan yhtä nopeasti kasvot silisivät. ”Ei hätää”, hän sanoi. ”Kyllä täältä ulos päästään.” Hän painoi lasta rintaansa vasten, kahlasi eteisen läpi ja raastoi ulko-oven auki.

Ovesta solahti sisään lisää vettä. Kadusta oli tullut roinan täyttämä joentapainen. Sachsien nurmikolla kasvanut sokerivaahtera oli veden alla. Oksiin takertuneet muovikassit heilahtelivat veden virrassa ja saivat aikaan outoa, kimeää surinaa, samanlaista kuin itikkaparvi. Missään ei

ollut valoja. Kaksi kissaa, joita hän ei ollut koskaan ennen nähnyt, kulki edestakaisin etupihan tammen matalalla oksalla. Vedessä näkyi ajelehtivan kaikenlaista tavaraa: aurinkotuoli, kaksi muovista jätettä, styrok-sinen jäädytyn – kaikki liejun tahraamina, kaikki verkkaisessa liikkeessä kadun suunnassa.

Hän kahlasi portaita alas polulle. Pian vesi ylettyi hänen vyöhönsä, ja hän piteli Gracea molemmin käsin olkaansa vasten ja kamppaili virtaa vastaan. Tytön hengitys tuntui hiljaisena korvassa. Hänen oma hengityksensä näkyi hetkittäisinä huurupilvinä heidän edessään.

Vaatteet olivat läpimärät, ja hän oli alkanut täristä. Virtaus – hidas mutta sakeanaan lietettä ja oksia ja kokonaisia ruohotuppaita – painoi hellittämättä hänen reisiään, ja tuntui kuin se olisi yrittänyt nostaa hänen jalkansa pohjasta ja kuljettaa heidät pois. Kadulla vajaan sadan metrin päässä Stevensonien talon takana vilkkui puiden lomassa pieni sininen valo. Hän vilkaisi vielä taakseen, kotiovi oli pimeänä, jo kaukana.

”Ei hätää, Grace”, hän sanoi. Lapsi ei itkenyt. Hämärästä kohoavien puhelinpylväiden sijainnista hän pystyi päättelemään, missä jalkakäytävä oli, ja pyrki niiden suuntaan.

Hän eteni vaivalloisesti pitkin katua, otti toisella kädellä tukea lyhtypylväistä ja puunrungoista ja ponnisteli eteenpäin kuin kiipeäisi valtavien tikkaiden askelmia. Hän pääsisi sinisen valon luo ja pelastaisi heidät. Hän heräisi kuivana ja turvassa omassa sängyssään.

Tulvavirta solisi ja kohisi, niin kuin korvissa kohisee veri. Sen maku tuntui hampaissa: liejua ja jotakin muuta, jotakin ruosteentapaista. Monta kertaa tuntui, että ote lipeäisi, ja hänen täytyi pysähtyä ottamaan tukea postilaatikosta, sylkeä vettä, puristaa lasta rintaansa vasten. Silmälasit sumenivat. Jaloista alkoi mennä tunto. Tulvan imu tuntui saappaissa.

Valo Stevensonien talon takana heilahteli ja vilkkui ja palasi näkyviin heti, kun se oli ohittanut jonkin esteen. Vene. Täälläpäin vettä oli vähemmän. ”Apua!” hän huusi. ”Auttakaa.” Grace oli hiljaa ja tuntui vain pienenä painona märkää paitaa vasten. Jostakin kaukaa, kuin etäiseltä rannalta, kuului sireenien ulina.

Otettuaan muutaman askelen hän kompastui. Vesi holahti yli hartioiden. Joki painoi häntä niin kuin tuuli painaa purjetta, ja hän muistaisi koko ikänsä, unissaankin, miltä se tuntui: olla kokonaan veden vietä-

vänä. Hetkessä hän oli jo ajautunut kauemmas. Hän piteli Gracea niin ylhäällä kuin kykeni ja puristi tämän kapeita reisiä kämmenillään, peukalat painettuina ristiselkään. Hän potki eri suuntiin ja tavoitteli pohjaa varpaillaan. Taloja liukui silmien ohi pelkkä yläkerta näkyvissä. Hetken tuntui kuin virta veisi heidät yhtä kyytiä kadun päähän, ohi heidän oman talonsa, ohi umpikujaan päättyvän tien ja lopulta jokeen. Sitten hän iski päänsä puhelintolppaan, kiepahti ympäri, ja he joutuivat virran mukana veden alle.

Oli illan sininen hetki ennen pimeää. Hän yritti pidellä Gracea koholla rintakehänsä yläpuolella, tämän pieni lantio käsissään, hänen oma päänsä yhä vedenpinnan alapuolella.

Hartiat osuivat vedenalaisiin oksiin, kymmeneen näkymättömiin esteisiin. Pohjavirta imaisi toisesta jalasta saappaan. Noin sata metriä samaa korttelia eteenpäin vastaan tuli pyörre sakeanaan vaahtoa ja pieniä oksia, ja hänen onnistui kiepauttaa sääret postilaatikon ympärille – kadun viimeisen postilaatikon. Siitä virta jatkoi matkaa kadun päähän jäävien metsittyneiden palstojen halki ja yhtyi tulvivaan, tunnistamattomaksi käyneeseen Chagrinjokeen. Hän onnistui jotenkin kompuroimaan jaloilleen pidellen Gracea yhä sylissänsä. Pallean läpi kävi kouristus, ja hän alkoi yskiä.

Poukkoileva, edestakaisin liikkuva valo, jonka hän oli nähnyt Steven-sonien talon takana, oli kuin ihmeen kautta nyt lähempänä. ”Auttakaa!” hän huusi ilmaa haukkoen. ”Täällä!”

Postilaatikko pyörähteli hänen painostaan. Valo tuli lähemmäksi. Se oli soutuvene. Keulan yli kumartui mies, joka heilutti taskulamppua. Hän kuuli ääniä. Postilaatikko narisi hänen painostaan. ”Auttakaa”, Winkler yritti sanoa. ”Auttakaa.”

Vene tuli lähemmäksi. Valokeila osui hänen kasvoihinsa. Kädet tarttuivat hänen vyöhönsä ja vetivät hänet partaan yli veneeseen.

”Onko lapsi kuollut?” hän kuuli jonkun kysyvän. ”Hengittääkö se?”

Winkler huohotti. Hän oli kadottanut silmälasinsa, mutta näki, että Gracen suu oli loksahdannut auki. Tytön hiukset olivat märät, keltainen myssy oli poissa. Poskista oli paennut väri. Hän ei näköjään saanut käsi- varsiaan tottelemaan – ne olivat kuin jonkun toisen. ”Hei”, joku sanoi, ”hei, päästäkää lapsesta irti.”

Hän tunsi, että hänen kurkkuaan poltteli epätoivoinen karjahdus. Joku huusi hänelle, päästäkää, päästäkää, päästäkää irti.

Tämä oli uni. Tätä ei ollut tapahtunut.

5

Muisti laukkaa, sitten pysähtyy ja muuttaakin odottamatta kurssia; muistille tapahtumien järjestys on mielivaltainen. Winkler oli yhä lentokoneessa ja kiisi kohti pohjoista, mutta työntyi samaan aikaan yhä kauemmaksi menneisyyteen, vajosi yhä syvemmälle limittäisiin osiin, vuosiin jolloin hänellä ei edes vielä ollut tytärtä, aikaan ennen kuin oli edes uneksunut naisesta, josta tulisi hänen vaimonsa.

Vuosi oli 1975. Hän oli kolmenkymmenen kahden ja asui Anchorageassa Alaskassa. Hänellä oli asunto autokorjaamon yläkerrassa Midtownissa, Chrysler Newport vuosimallia 1970, muutama harva ystävä eikä yhtään sukulaista elossa. Jos hänessä jokin kiinnitti huomiota, niin silmälasit: paksut pullonpohjat ja muoviset kehykset. Linssien läpi hänen silmänsä näyttivät utuisilta ja hivenen vääristyneiltä, ikään kuin hän ei katselisi maailmaa läpi puolisenttisen käyrän lasin vaan jään, kahden riitteisen lammen, joiden pinnan alla silmämunat mulahtelivat.

Taas oli maaliskuu, varhainen kevät, aurinko oli vielä osin maillaan mutta ilmassa oli jo lämpöä, tuuli puhalsi itään ja levitti uusien lehtien epätodennäköistä tuoksua, ikään kuin lännempänä olisi jo kevät – Aleuttien tulivuorilla ja kaukana salmen takana Siperiassa – kuin ensimmäiset tiiviit silmut näkyisivät jo puissa, mitä lajeja siellä sitten kasvoikin, karhut räpyttelisivät silmiään kömpiessään talvipesistään, kaikenlaiset juhlamenot saisivat alkunsa, yölliset laulut ja orastavat romanssit ja kunnianosoitukset päiväntasaukselle ja ensimmäisten siementen kylvö – ja venäläinen kevät puhaltuisi yli Beringinmeren ja yli vuorten ja vyöryisi Anchorageen.

Winkler puki päälleen toisen kahdesta ruskeasta vakosamettipuvustaan ja kulki jalan Seitsemännelle avenuelle Valtakunnallisen sääpalvelun pieneen tiilirakennukseen, jossa hän työskenteli analyytikon assistenttina. Aamupäivällä hän kokosi lumipeitettä koskevia ennusteita pienen vaneri-

»Niitä kirjoja, jotka uivat uniisi» - Newsday

Alaskalainen hydrologi David Winkler on unien näkijä. Joskus hänen unensa kertovat pikku sattumuksista, kuten että laukku putoaa lentokoneen yläokerosta, mutta joskus ne enteilevät vakavia ja kauheita onnettomuuksia. Juuri tällainen uni saa hänet pakenemaan rakkaan vaimonsa ja pienen Grace-tyttären luota ja katoamaan jäljettömiin. Vasta monien vuosien jälkeen hän rohkenee lähteä ottamaan selvää, mitä perheelle on tapahtunut. Selviääkö Gracen kohtalo milloinkaan?

Anthony Doerr kertoo hypnoottisen tehokkaan tarinan herkästä mutta määrätietoisestä Davidista, hänen kohtalostaan isänä ja miehenä, suhteestaan lapseen ja lapsiin. Vastauksia elämänsä kysymyksiin David etsii Karibian kuumuudesta ja Alaskan talvesta, perhoskoteloista, meren pohjasta ja lumihuutaleiden rakenteesta.

Romaanillaan *Kaikki se valo jota emme näe* Anthony Doerr lumosi suomalaiset lukijat, ja Amerikkaan sijoittuva esikoisteos *Davidin uni* on yhtä kiehtova.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 416006	 1878 SISÄ OY
84.2	ISBN 978-951-0-41600-6	